

gerne her, som om den ikke var til, altsaa paa Basis af de Forhandlinger og Beslutninger, som Thinget tog i Samlingen 1886 — 87. Jeg haaber, at det ærede Udvalg vil være enig med mig deri, og saa kunne vi forhandle Spørgsmaalet, der staar i Forbindelse med det her forelagte Forslag, og udvikle dette i en Forbindelse som A til B eller som B til A, som et sammenhængende Hele, hvad der jo er Folkethingets Mening. Lad os tage det som Udgangspunkt for Forhandlingerne og se, om der siden 1887 er kommet Noget, som forrykker den Basis, hvorpaa Folkethinget stod, og de Grunde, det da hævdede for sine Overveielser og Beslutninger. Jeg haaber, det ærede Udvalg ikke skal blive min Modstander paa dette Punkt. Lad denne Erklæring nu falde med alle dens uidentings Forhandlinger og Underhandlinger, lad os sige, den eksisterer ikke som brugeligt Aktstykke i en saglig Forhandling om det foreliggende Spørgsmaal. Et har jeg endnu at spørge om, og det Spørgsmaal vil jeg særlig rette til min ærede Nabo (Thorup), hvis Navn staar under denne Erklæring. Naar Udvalget opgiver Løgstør-Viborg-Banen som Statsbane, naagtet den, naar en Statsbane skal anlægges i disse Egne, absolut burde fastholdes som saadan, hvad enten man saa siger det eller det derimod, naar det nu opgiver dette og henviser os til en Privatbane fra Aalestrup til Viborg, saa maa jeg spørge det ærede Udvalg, og specielt det ærede Medlem derovre fra, om, da Udvalget skrev denne Erklæring, som nu paaberæbes, der da forelaa nogenjombest Anvisning paa eller Anmodning om den private Bane, man staa ud i denne Erklæring i Stedet for Folkethingets Beslutning om en Statsbane, om der altsaa var nogen Rimelighed for at faae den i Stand. Var Viborg Amt f. Ex. eller den paaagjældende Valgkreds med det tilgrændsende Sogne eller Viborg By eller private Mænd fremkomne med et Projekt, hvori de forsikrede, at med et saa stort Tilskud vilde de sikke Banen Aalestrup-Viborg? Jeg ønsker Oplysning derom. Hvis dette ikke er Tilfældet, saa synes jeg rigtignok, at det er en slet Handel, de have gjort med det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauter). De tilfuge ham en Bane langs hele hans Valgkreds, der andrager efter Regjeringens Forslag 2 Millioner Kr. for 4½ Mil, hvilket svarer til 80 Mil i de tilfidsatte Egne i Sjælland. De tilfuge ham en privat Bane fra Høng til Tølløse, for at de paa deres Side kunne forlade Folkethingets velbegrundede Beslutning, og stille os i Udsigt — i Lusten maaste — at faae en Privat-

bane fra Aalestrup til Viborg! Med andre Ord: de ærede Herrer borttage Folkethingets Beslutning om Løgstør-Viborg-Banen, som vilde være et Equivalent for og Sidestykke til Banen Næstved-Sjællør, og give deres Samtykke med Navns Underkrift, til at foruden den Bane paa Sjælland skal der anlægges nok en Statsbane langsmed det ærede Medlems Valgkreds, en overordentlig kostbar Bane, og saa Tilskud til en Gaffelbane ud fra Slagelse. Og hvad faae de saa? Ikke Andet, end at de opgibe den væsentligste Del af Folkethingets Beslutning, nemlig en Bane fra Løgstør til Viborg, og der stilles dem i Udsigt en Privatbane fra Aalestrup til Viborg. Det er fra denne Erklæring, man saa paaberæber sig den nye saglige Forhandling om de enkelte Jernbaner. Jeg retter altsaa det ærbødige Spørgsmaal til min ærede Nabo, som pleier at have Grund for sit Navns Underkrift, om han vil sige mig, hvilke Grunde — i Erklæringen staar nemlig ingen — han har havt for at være med til den Afford, som betegnes ved disse Linier, og Grunden for de øvrige Indrømmelser. Hvorledes har en Udvikling af det nyeste Jernbanenet kunnet faae ham til at være med til en endnu langt yderligere Statsbaneudvikling paa Sjælland, som efter sin Størrelse har et forholdsvis langt, langt større Antal Statsbaner end Sjælland har. Det er forøvrigt ikke Sjælland eller Sjælland, det her kommer an paa, men hvorledes kan det fra Statens Standpunkt begrundes? Jeg skal ikke nu komme ind paa Enkeltbederne i denne Sag. Jeg hører, den skal sendes til Finantsudvalget, der saaledes konstitueres ogsaa som Jernbaneudvalg, ikke for at Sagen skal undersøges men for at den skal faae, hvad man kalder en rask Behandling; man pleier jo at se Folkethinget skynde sig i de sidste Dage af Samlingen. Jeg vil dog ønske, at denne Sag ved Siden af sin raste Behandling ogsaa faar en grundig Behandling, saaledes at det, vi faae fremmet, nogenlunde stemmer med den Nødfærdighed, som Befolkningen i Landets forskjellige Egne har Krav paa, hvor de end bo. Jeg haaber, at min ærede Nabo — jeg henvender mig direkte til min ærede Nabo, han staaar disse Egne nærmest — vil udvikle mig de Grunde, vi savne i denne Erklæring, der er brugt her, for at lede os ind i Noget, vi ikke kjende, om han vil sige os de Grunde, der have bevæget ham til at sætte sit Navn under denne Erklæring. Det er jo muligt, at vi kunne faae saadanne Oplysninger, det er jo muligt, at man, den Gang man i Fjor sagde, at man vilde lade sig nøie med en privat Bane fra Aalestrup til Vi-